

SZENT ISTVÁN VÉDNÖKE

Soroksár-Újtelepi Szent István Plébánia lapja

2012 Pünkösöd

János és a szeretet vallása

A Magyar Szent Koronán az Atyaistent körülvevő négy apostol egyike János. A Korona homlokzati részén, a pártán található Fiúisten fölött helyezkedik el. Bal kezében nagyobb táblát vagy könyvet tart, rámutatva a jobb kezével. Koronánk egyetlen épségben maradt apostol-képe!

János Jézus tanítványa volt, a tizenkét apostolok egyike.

A tanítványok megértették és átadták a szeretetről szóló tanítást. A későbbi korok híres tanítói tovább erősítették és bővítették a vallás eme egyetlen szóval kifejezhető tartalmát. Az eltelt ünnepi időszak leggyakrabban hallgatott evangéliumi szerzője Szent János Apostol volt, akit több esetben a „szeretett” tanítvány’ néven említenek. Egész életét ennek az egyszerű és mindent kifejező gondolatnak a jegyében töltötte el, hogy igaz legyen a mondás, gyümölcséről ismerszik meg a fa

Az evangéliumok Jánosa fiatal, heves természetű, Jézushoz mindvégig forrón ragaszkodó. Mestere olyan rendelkezést hagyott reá, melyhez fogható alig van: Mária támaszaként a kereszttel állva Jézus így szólt hozzájuk: „Asszony, nézd, ő a te fiad! Aztán a tanítványhoz fordult: „Nézd, ő a te anyád!”

Péter, János és Jakab az a három tanítvány ki elkíséri az Urat a Tábor-hegyre, és szemtanúja lesz Jézus színeváltozásának. A fénytettet öltő Jézus társasága mindörökre kijelöli helyüket az apostolok között.

Ugyancsak őket hívja a Mester virrasztani az Olajfák hegyén, halálfélelme idején. János már ifjú korában megkapta mindazt, amit a tanítványok útravalóul kaphattak. Lelkesedése, szilajsága teljességgel érthető.

Az idős Jánosról más kép maradt reánk. Jézus

mennybevétele után élete fordulatokban gazdag, legendákkal díszített, középpontjában továbbra is a szeretet áll. Bátorsága, hűsége és ragaszkodása Jézushoz töretlen.

Különös az evangéliumában szereplő megjegyzés, miszerint ő nem hal meg, más értelmezésben nem hal vértanúhalált. A legendák szerint próbálták sokféleképpen megölni, mindig sikertelenül. Forró olajjal telt üstbe dobták, de sértetlen maradt. Mérget itattak vele, nem ártott neki. Sokáig élt száműzetésben egy kis görög szigeten, ahonnan visszatérve Efezusba, kedvelt városába, az oltár mellől távozott úgy, hogy teste a jelenlévők szeme láttára fénné vált.

Száműzetésében Patmosz szigetén írta meg egy látomás hatására a Jelenések könyvét, mely az Újszövetség egyedül álló alkotása, látomás a Menny és a Föld titkairól, az Egyház jövőjéről. Legfőbb üzenete a remény, hogy Krisztus egyháza örök

Itt van tehát János, a szeretett tanítvány, a Húsvét Jézusa, és a Szentlélek eljövetele. A nagy zarándoklatok időszaka. Mária út, Csíksomlyó, a kerek világ. Könnyen fölismerhetjük benne egymást.....csak rajtunk áll.

2012 Pünkösöd

A bohóc, a tanár, az építész mérnök, és a pap

Akár egy vicc is kezdődhetne a címbéli szavakkal. Pedig nem vicc, hanem egy gyermek álmainak állomásairól van szó. A „mi leszel, ha nagy leszel?”-kérdésre válaszolt így interjúalanyom, élete különböző szakaszaiban. „A bohózkodás a legsodálatosabb hivatás. Az volt az első szándékom, hogy az embereket megnevettessem, vagy másképpen szólva, boldoggá tegyem. Azért is merem ezt is ilyen bátran felvállalni, mert ez volt a Jóisten első impulzusa felém, hogy: tégy másokat boldoggá. És én először úgy gondoltam, hogy úgy kell boldoggá tenni, hogy bohóckodom” – meséli **Tamási József** plébános. Májusi vendégünk nemcsak azért kötődik Soroksárhoz, mert többek között itt is káplánkodott, hanem olyan értelemben is köze van templomunkhoz, hogy a gondjaira bízott martfűi templomot ugyanúgy az általunk is nagyra becsült Marosi Gábor építész tervezte, mint a miénket. Beszélgetésünk hangvétele néha tényleg közel járt a bohóckodáshoz, főleg amikor József atya az életéről beszélt; a templomépítéssel kapcsolatban megszólalt az építész mérnök; a fatimai üzenetet világos tanításként tolmácsolta. Mégsem tudtam egy percre sem elfeledkezni arról, hogy akivel beszélgetek, egy pap. Méghozzá boldog pap.

-Vallásos családban nőttem föl, tehát láttam, hogy nem főleg ember a pap, mert természetes volt, hogy szüleimnek, testvéreimnek, nagyszüleimnek rendszeres vallásos életük során szükségük van papra. Viszont soha nem volt pap a családban, én magam se hittem el sokáig, hogy ez tényleg igaz, hogy engem hív a Jóisten. Más dolgokon törttem a fejemet, de úgy ötödikes koromban írtam egy versikét, ami fennmaradt a családi archívumban, és abból derül ki, hogy papnak készülök. Leérettségiztem, és a matematika-fizika iránti érdeklődésem, és az e tárgyakban való rátermettségem miatt biztosra vettem, hogy felvesznek a Műszaki Egyetemre, és nagyon meglepődtem, amikor kiderült, hogy nem sikerült a felvételi. Akkor hirtelenjében behívtak katonának, erre se voltam felkészülve, és szakszolgálatra találtak alkalmasnak. Utána megtanultam egy szakmát, mert ugyan már nagyon spekuláltam a papságon, de belevágtam mégis az épületgépészet egyik nagyon komoly szakába, és kitanultam a felvonószerelés mesterségét. És ezután jelentkeztem Vácon a püspökségen, elvégeztem a teológiát. Bercel, Tiszakécske után a harmadik állomáshelyem volt Soroksár, ahol egy rövid, de sűrű évet töltöttem, az ottani fiatalok, családok ma is élénken élnek az emlékezetemben, és

néhányukkal még ma is kapcsolatban állok. A rákosszentmihályi káplánkodásom után kerültem papnak Tiszaföldvára, filiaként hozzátartozott Martfű, ahol a Marosi Gábor tervezte különleges templom felépült.

-Milyen volt Marosi Gáborral együtt dolgozni?

-Jó volt. Ilyen óriási munka súrlódások nélkül talán nem is lenne normális dolog. Voltak vitáink, de mindketten nagyon akartuk, hogy ez egy gyönyörű templom legyen. Egy-két résznél beleszólhattam a dolgokba, mert nem kész tényekkel jött Gábor, hanem leülhettük beszélgetni, továbbgondolni a dolgot. A katolikus vallás formavilága csodálatos, de nemcsak formavilága van, hanem misztériuma is. Ennek a misztériumnak kell hogy eleget tegyen a forma. És ehhez már kell egy olyan karizmatikus és hívő katolikus lélek, mint amilyen Gábor volt. Ebben áll az ő Istentől kapott zsenialitása.

-Tudom, hogy nagyon büszke volt erre a munkájára, bár a templom választott védőszentje nem könnyítette meg a tervezést.

-Martfű volt az egyetlen városi rangú település az országban, ahol soha semmilyen templom nem volt. Amikor a rendszerváltozáskor jött a nagy lehetőség, megkértem Gábort, hogy építsünk templomot. Szent Tamás templomot építettünk, mondván, hogy még ilyen tamáskodó hely nincs az országban. Szent Tamás tiszteletére szentelt templom az országban sehol nem volt, mert hát furcsa is lenne, ha valakitől megkérdeznék: „-Na, és ki a védőszented? -Hát Hitetlen Tamás. -Na, azzal sokra mész!” Mitől lesz egy templom Tamás-templom – ez volt a kérdés. És jött az ötlet, hogy akkor Tamás apostol életének két legfontosabb helyszínét komponáljuk bele a templomba: Jeruzsálemet, ahol találkozik a föltámadás után Jézussal, és Indiát, ahol

tizenhat évi működés után vértanúhalált halt.

-Mindezeknek fényében milyen fontos üzenete van a mi, Fatimai Szűzanyának szentelt templomunknak?

-Azért is megyek szívesen, mert a szívem csücske a Mária-tiszteleten belül is a Fatimai Szűzanya tisztelete. Négyyszer jártam Fatimában, legutóbb tavaly szeptemberben. Két dolog miatt tetszik, először is odavagyok ezekért a gyerekekért: Ferencért, Jácintáért és Lúciáért. Jácinta a kedvencem, fogpiszkáló lábával, Ferenc az elmaradhatatlan bojtos sapkájával, és ahogy ezek a gyerekek beépítik a szívükbe, az életükbe azokat a történeteket, ez döbbenetes. Másrészt Fatima politikai üzenete is egy nagyon komoly téma. Még talán az egyházunk sem vette elég komolyan ezt az üzenetet. Van már Fatimában a Berlini Falnak egy körülbelül két köbméteres darabja, nekem meg az járt az eszemben amikor megláttam, hogy ha komolyan vettük volna a fatimai üzenetet, akkor meg sem épült volna talán ez a fal. Még II. János Pál is csak azután vette komolyan Fatimát, hogy az ellene irányuló merénylet május 13-án történt meg. Úgy gondolom, hogy ha komolyan vettük volna a Medjugorje-i üzenetet, akkor meg nem lett volna délszláv háború. A Béke Királynője kérte ott is, hogy imádkozzunk, éljünk normálisan, becsületesen, böjtöljünk, és akkor elkerüljük a háborút. És erre mit teszünk még ma is? Kimegyünk Medjugorjéba, ott néhány napig böjtölünk, imádkozunk, hegyet mászunk, majd hazajövünk és ugyanott folytatjuk az életünket, ahol abbahagytuk. Fatimával kapcsolatban ugyanezt érzem. Újságcikk született arról, hogy akkor ott egy csoda történt. Tagadhatatlan volt a dolog, mégsem vették komolyan

a Szűzanyának azt a kérését, hogy imádkozzunk, hogy a Szovjetunióból ne terjedjen tovább az ateista szemlélet. Nem vették komolyan, és a jelenések végeztével szinte egy időben kitört a nagy októberi szocialista forradalom...

-Ebből a magyarázatból úgy tűnik, mintha Mária mindíg megpróbálna megmenteni bennünket magunktól, a bűntől, rossz döntésektől.

-Igen, de minden Mária-jelenésnek mégis az az elsődleges mondanivalója, hogy van honnan jönne közénk Máriának, vagyis van feltámadás. És a feltámadás fényében élhetek, annak köszönhetően, hogy megjelent Mária, aki már kétezer évvel ezelőtt is élt, és még most is meg tud mutatkozni. Vagyis valahol most is él. Minden Mária-jelenés legfontosabb mondanivalója ez: van Mennysország, van örökélet. Nem kell extra dolgokkal kezdeni a megtérést, vagy a komoly vallásos életet, hanem az alapoknál kell kezdeni. Nem biztos, hogy abban kell, hogy álljon a vallásosságunk, hogy többféle imakötelezettségünk miatt nem tudunk nyugodtan lefeküdni aludni addig, amíg azoknak meg nem feleltünk. Elsősorban azt az üzenetet lenne jó beépíteni az életünkbe: hogy örökélet-tudatban éljünk. A keserveinket, a szomorúságainkat is ennek fényében kellene kezelni. Érdekel bennünket, hogy mi lesz este a tévében, érdekel mi lesz holnap, de a legfontosabb – hogy mi lesz a halálunk után – az nem érdekel bennünket? Pedig ez lenne a legfontosabb információ, amihez hozzá kellene jutnunk. És ebben segít a jelenéseken keresztül nekünk Mária.

Sz. Horváth Edina

6. Budapest körüli Élő rózsafüzér zarándoklat

Soroksár – Soroksár újtelep – Pestszentimre - Pestszentlőrinc, 7. szakasz

Immár hagyomány, hogy május 13-ához legközelebb eső szombaton rózsafüzér zarándoklatra indulunk Budapesten. Egyeszerre 9 szakaszban imádságos lelkülettel indulnak a zarándokok, hogy imádkozzanak Budapestért, budapesti lakosokért, a nem hívők megtéréseért, az emberek sorsának jobbá válásáért, az emberi kapcsolatok erősödéséért, a szeretetben való együttélésért.

A 9. szakasz szervezőinek munkája, már év elején elkezdődik, hogy a zarándokokat fogadják a helyi templomok, közösségek, mindenki számára hazavihető zarándokfüzet készüljön, kitűzött kaphasson mindenki.

A soroksári Nagyboldogasszony plébánia templomból kettő szakasz indult útnak május 13-án reggel, Geiger József és Rozi vezetésével Csepel-Nagytétény irányába indultak a 6. szakaszon zarándokok, Bernáth Marica vezetésével a 7. szakaszon. Induó áldást Szerencsés Zsolt soroksári plébános adott, az égieket kérve az útra indulóként.

Több év távlatából elmondható, hogy sokan visszatérnek, ismerős arcokat látunk évről-évre.

Minden korosztály képviselteti magát, fiatal kisgyermekesek babakocsival, kisiskolások, gimnazisták, fiatalok, idősebbek egyaránt jelen vannak.

A 7. szakasz az Erzsébeti temetőn halad át, itt halottainkért imádkozunk mindenki keresztjénél. Ez után a Soroksár – újtelepi Fatimai Szűzanya templomba térünk rózsafüzér imádságra, ahol újabb hívők csatlakoztak hozzánk. Majd a Sós-mocsáron át az M5-ös úthoz érünk, ahol rövid imádságos pihenőt tartunk. A zarándoklás célja a felajánlott ima a városért,

ezért itt minden évben papi vezetéssel városáldás következik, egy városért elmondott imádság és oltáriszentség jelenléte mellett, az M5-ös autópályát a várossal kapcsolatot létesítő érhálózatnak, a kegyelem és áldás hordozójának gondolva. Utunk következő állomása a pestszentimrei Szent Imre plébánia, ahol imádság és az ebéd elfogyasztása következik, a helyiek vendégszeretetét bizonyítva minden évben zárandokfagyival várnak minket (ha valaki szeretné megtudni mi is ez, jövőre tartson velünk). Ebéd után utunkat Pestszentlőrinc –Szemere telep felé vesszük, érintve a Fadrusz-keresztet, Halmi –erdőt, most már menet közben fiatalok gitárral, karizmatikus, gitáros énekekkel szolgálják a zárandoklatot. A Szemere telepi imádság után, a Lőrinci Főplébánia templomba megyünk, imádkozunk szerzetesi, papi hivatásokért, itt már találkozunk a 8.szakasszal akik, Rákoskeresztúrról indultak Pestszentlőrinc felé és utunkat együtt folytatjuk a Havana lakótelepi Szent László plébániára, ahol közös záró szentmisén veszünk részt, melyet az idei évben Süllei László érseki helynök mutatott be.

Köszönjük az útra induló zárandokok egymás iránti segítő figyelmét, a kántorok egész napos szolgálatát, a helyi közösségek vendégfogadását, a plébános atyák aktív jelenlétét, segítségét.

Jövőre 2013.május 18-án újra találkozunk!

Bernáth Marica

Fatimai Búcsú a templomunkban.

Templomunk rövid története, hogy 1956-ban –azokban a nehéz időkben is- Novák József plébános úr kérésére megérkezett a Nyugati pályaudvarra Fatimából Kondor Lajos ottani atya közbejárásával egy élethű nagyságú Fatimai Szűzanya szobor. Ez a szobor az akkori kis plébánián, jelenleg pedig templomunk mellék oltárában kapott helyet. A Fatimai Szűzanya jelenésének (1917 május 13) évfordulóját zárandokok májusi Búcsújával és templomunk körüli körmenettel emlékbúcsút tarunk, ahol minden alkalommal egy-egy meghívott plébános tartja meg a vasárnapi prédikációját.

„Május tizenharmadikán, az Ira völgyében, Megjelent a Szűz Mária mennyországi fenségben! Téged jöttünk köszönteni, Szent Szívedet engesztelni. Oltalmadért esedezni fatimai Szűzanya”

„Az Édesanya a Jóisten ajándéka.”

Ezzel a bevezető gondolattal tartotta meg május 13-án, a vasárnapi szentmisén a Fatimai Szűzanya emlékére Tamási József Martfői plébános, templomunkban prédikációját.

Beszédét azzal kezdte, hogy egyszer még jól emlékszik rá gyermekkorában elvesztette édesanyját az utcán. Nem lehetett több, talán egy két perc, de az a pánik félelem, ami akkor elhatalmasodott rajta, az érzés emléke így több évtized elmúltával is emlékezetes maradt.

Gyermekkorunkban oly természetes, hogy van édesanyánk, aki óvó szemeivel ölelő karjával, gondoskodva nevel minket, meg óva minden bajtól és csalódástól. A földi édesanyánk nem óvhat minket egész életünkben, de a mennybéli anyánk Szűzanya vigyáz ránk egész éltünkben. Ezt talán akkor érezzük leginkább, amikor már a földi édesanya eltávozott tőlünk. A Szűzanya, aki minden keresztény ember mennyei anyja, akihez bizalommal fordulhatunk imáinkkal, panaszainkkal, kétségeinkkel kéréseinkkel.

Körül vehetjük magunkat mindenféle anyagi jóval, autó internet mobil telefon, ezek nem védenek meg attól, hogy életünket sikertelennek boldogtalannak érezzük, nem védenek meg a szakadék szélétől. A Fatimai Szűzanya is három

kisgyermeknek jelent meg. A gyermekek fejezik ki legjobban az anyához fűződő szoros kapcsolatot. Ők vitték tovább a Szűzanya üzenetét. Mi is gyermekek vagyunk a Szűzanya gyermekei.

Mondandóját folytatva a fiatal házaspárokhoz szólt. Amikor gyermekeik számát tervezgetik és tanácsot kérnek Tamási József plébános úrtól, akkor azt a tanácsot adja nekik. Tervezzetek, hány gyermeket tudtok felnevelni szerető családban, mennyi az anyagi lehetőségek hozzá, és ha mindent megfontoltatok, adjatok még hozzá egyet. Ez az egy legyen bizonyítéka annak, hogy hisztek a Szűz Mária gondviselésében, aki erőt és bizodalmat ad gyermekeitek felneveléséhez. Plébános úr beszélt még a Szent Koronánkról, mely Szűz Máriát ábrázolja, mely kifejezi, hogy Magyar ország Európa védőbástyája, azonban nem politikai értelemben, hanem mint a Szűzanya védőpalástja. Útravalóul azt mondta: Mindenki keresse meg azt az embert, akinek szüksége van a mi hitünkre, hogy ő is megtapasztalja Szűz Mária szeretetét.

Benke Andrea

Csend és szó:

az evangelizáció útja - Pápai üzenet a tömegtájékoztatás 46. világnapjára

2012. 05. 12. 09:00 -

©(Híreink „Magyar Kurír” forrásmegjelöléssel szabadon felhasználhatók.)

Magyarországon idén május 13-án ünnepeljük a tömegtájékoztatás világnapját, ezen a napon a Szentatya hagyományosan üzenetintéz a hívekhez. XVI. Benedek pápa írását az alábbiakban közöljük.

Kedves testvéreim!

A 2012-es tömegtájékoztatási világnap közeledtével szeretnék megosztani veletek néhány gondolatot az emberi kommunikáció folyamatának egy olyan vetületével kapcsolatban, amelyet – annak ellenére, hogy nagyon fontos – néha elfelejtünk, és ma különösképpen szükségesnek tűnik felidézni. A csend és a szó közötti kapcsolatról van szó: a kommunikáció két eleméről, melyeknek egyensúlyban kell lenniük, egymást követniük kell és kiegészíteniük ahhoz, hogy hiteles párbeszéd alakuljon ki és az emberek valóban közel kerüljenek egymáshoz. Amikor a csend és a szó kölcsönösen kizárják egymást, a kommunikáció megromlik: vagy azért, mert megszedíti az embert, vagy, mert éppen ellenkezőleg, fagyos légkört teremt. Amikor viszont egymást kiegészítik, a kommunikáció értéket és jelentőséget nyer.

A csend a kommunikáció szerves része, e nélkül nem léteznek tartalomban gazdag szavak. A csendben jobban meghalljuk és jobban megismerjük önmagunkat, megszületik és elmélyül a gondolat, világosabban megértjük, mit is szeretnénk mondani, vagy mit várunk a másiktól és eldöntjük, hogyan fejezzük ki magunkat. Hallgatásunk lehetővé teszi a másik személynek, hogy beszéljen, hogy kifejezze önmagát, nekünk pedig azt, hogy ne ragadjunk le saját gondolatainknál és szavainknál a másikkal való véleménycsere híján. Így lehetőség nyílik egymás meghallgatására és teljesebb emberi kapcsolatok születhetnek. A csendben érhetőek tetten például az egymást szerető emberek közötti kommunikáció leghitelesebb mozzanatai: a gesztus, az arckifejezés, a test, mind olyan jelzés, amely kifejezi a személyt. A csendben beszél az öröm, az aggodalom, a szenvedés.

Ezek éppen a csendben találnak különösen intenzív kifejeződési formát. A csendből tehát még igényesebb kommunikáció ered, amelyben szerepet játszik az érzékenység és az a meghallgatásra való képesség, amely gyakran megmutatja az egymás közötti kapcsolat mélységét és természetét. Ott, ahol bőséges a mondanivaló és az információ, a csend elengedhetlenné válik ahhoz, hogy meg tudjuk különböztetni azt, ami fontos, attól, ami fölösleges vagy mellékes. Ha mélyen elgondolkodunk, az segít felismernünk, hogy van kapcsolat azok között az események között, amelyeknek első látásra nincs közük egymáshoz; segít értékelni és elemezni az átadott üzenetet. Ez pedig lehetővé teszi, hogy megfontolt és tárgyyszerű véleményeket osszunk meg egymással, megalapozva ezzel egy hiteles, közös tudást. Ezért szükséges, hogy megfelelő környezetet, egyfajta „ökoszisztémát” hozzunk létre, amely egyensúlyt tud teremteni csend és szó, képek és hangok között.

A kommunikáció jelenlegi dinamikájának nagy részét a kérdések határozzák meg, amelyekre választ keresünk. A kereső programok és a közösségi hálók a kommunikáció kiindulópontjai sok ember számára, akik tanácsot, ötletet, információt, választ keresnek. Napjainkban az internet egyre inkább a kérdések és válaszok színterévé válik; sőt korunk emberét gyakran olyan kérdésekre adott válaszok bombázzák, amelyeket ő maga sosem tett fel, és olyan szükségletekre vonatkoznak, amelyeket ő nem érzékel. A csend nagyban elősegíti a szükséges megkülönböztetést a sok-sok inger és válasz között, amiket kapunk, hogy felismerjük és középpontba

tudjuk helyezni a valóban fontos kérdéseket. A kommunikáció összetett és sokszínű világában mindenesetre sokak figyelme irányul az emberi lét legalapvetőbb kérdéseire: ki vagyok? mit tudhatok? mit kell tennem? miben reménykedhetek? Fontos befogadnunk azokat az embereket, akik felteszik ezeket a kérdéseket, lehetőséget adni mély párbeszéd folytatására, amelyben ott vannak a szavak, a megvitatás, de a meghívás is az elgondolkodásra és a csendre, amely olykor többet mondhat egy elsietett válasznál, és lehetővé teszi annak, akiben felmerül a kérdés, hogy a lehető legmélyebben magába nézzen és elinduljon a válaszádnak azon az útján, amelyet Isten az ember szívébe írt.

Ez a szüntelen kérdésáradat alapján az embernek a nyugtalan igazságkeresését fejezi ki, kicsi vagy nagy igazságokét, amelyek értelmet és reményt adnak létének. Az ember nem elégedhet meg szkeptikus vélemények és élettapasztalatok egyszerű és toleráns megosztásával: mindannyian keressük az igazságot, bennünk van ez a mély vágy. Még inkább korunkban, amelyben „amikor az emberek információkat cserélnek, máris önmagukat osztják meg másokkal, világképüket, reményeiket, ideáljait”. (Üzenet a tömegtájékoztató világnapjára, 2011).

Érdeklődéssel kell figyelembe vennünk azokat a különböző honlapokat, alkalmazásokat és közösségi hálókat, amelyek segíthetik korunk emberét, hogy elgondolkodjon, valódi kérdéseket tegyen fel, de abban is, hogy teret adjon életében a csöndnek, alkalmat találjon az imádságra, az elmélkedésre, Isten igéjének megosztására. A rövid, lényegre törő üzenetekben, amelyek gyakran nem hosszabbak egy bibliai versnél, mély gondolatokat lehet kifejezni, ha az ember nem hanyagolja el a belső életének gondozását. Nem meglepő, hogy a különböző vallási hagyományokban a magány és a csend kiváltságos teret jelentenek, mert segítik az embereket megtalálni önmagukat és azt az Igazságot, amely mindennek értelmet ad. A bibliai kinyilatkoztatás Istene szavak nélkül is beszél: „Ahogy Krisztus keresztje megmutatja, Isten a csöndjén keresztül is beszél. Isten csöndje, az Atya és Mindenható távolságának megtapasztalása döntő szakasz Isten Fiának, a megtestesült Igének földi útjában. (...) Isten csöndje folytatása a korábban kimondott szavainak. Ezekben a sötét pillanatokban Ő a csendjének misztériumán keresztül szól” (Verbum Domini apostoli buzdítás, 2010. szeptember 30., 21). A kereszt csöndjében Isten szeretetének meggyőző ereje beszél, azé a szeretete, amely elmegy a legteljesebb odaadásig. Krisztus halála után csend borul a földre, és nagyszombaton, amikor „a király alszik, és az emberré lett Isten felkelti mindazokat, akik századok óta alszanak” (vö. nagyszombati olvasmányos imaóra), ismét felhangzik Isten hangja, mely telve van szeretettel az emberiség iránt.

Ha Isten a csendben is szól az emberhez, az ember is felfedezi a csendben rejlő lehetőséget, hogy beszéljen Istennel és

Istentről. „Szükségünk van arra a csendre, amely szemlélődéssé válik, amely bevezet minket Isten csendjébe, és így eljuthatunk arra a pontra, ahol megszületik a Szó, az Ige, a megváltó Ige” (Homília, Szentmise a Nemzetközi Teológiai Bizottság tagjival, 2006. október 6.). Amikor Isten nagyságáról beszélünk, nyelvezetünket sosem találjuk elég megfelelőnek, így tér nyílik a csendes szemlélődésre. Ebből a szemlélődésből születik meg teljes belső erejével a misszióra való sürgető hívás és annak feltétlen szükségessége, hogy elmondjuk, „amit láttunk és hallottunk” azért, hogy mindenki közösségben legyen Istennel (vö. 1 Jn 1,3). A csendes szemlélődés belemerít minket a Szeretet forrásába, amely a felebarátunk felé vezet minket, hogy átérezzük fájdalmát, elvigyük neki Krisztus fényét, az életről szóló üzenetét, szeretetének teljes odaadottságát, mely üdvözít.

A csendes szemlélődésben aztán még erőteljesebben emelkedik ki az az örök Ige, amely által a világ teremtett, és megértjük azt az üdvözítő tervet, amelyet Isten szavakon és tetteken keresztül valósít meg az emberiség egész történelme során. Ahogy a II. Vatikáni Zsinat emlékeztet, az Isteni „kinyilatkoztatás rendje egymással bensőleg összefüggő tettekből és szavakból áll: Isten üdvtörténeti tettei kinyilvánítják és megerősítik a tanítást és a szavakkal jelzett valóságokat; a szavak pedig hirdetik a tetteket, és megvilágítják a bennük rejlő misztériumot” (Dei Verbum, 2). És ez az üdvözítő terv a Názáreti Jézus személyében éri el csúcspontját, aki az egész kinyilatkoztatás teljessége és közvetítője. Ő megismertette velünk az Atya Isten valódi arcát, és keresztjével és feltámadásával átvezetett minket a bűn és a halál szolgátságából Isten gyermekeinek szabadságára. Az az alapvető kérdés, hogy mi az emberi élet értelme, Krisztus misztériumában olyan választ talál, amely békét tud adni a nyugtalan emberi szívnek. Ebből a misztériumból születik meg az Egyház missziója, és ez a misztérium ösztönzi a keresztényeket, hogy a remény és az üdvösség hirdetői legyenek, és tanúságot tegyenek arról a szeretetről, amely előmozdítja az emberi méltóságot, építi az igazságosságot és a békét.

Szó és csend. A kommunikációra nevelni magunkat azt jelenti, hogy nem csak beszélni tanulunk meg, hanem hallgatni,

szemlélődni is, és ez különösképpen fontos azoknak, akik evangelizálnak: a csend és a szó is alapvető és szerves része az Egyház kommunikációs tevékenységének annak érdekében, hogy megújultan hirdesse Krisztust a kortárs világban. Az Egyháznak a tömegtájékoztató eszközökön keresztül végzett egész evangelizációs tevékenységét Máriára bízom, akinek csöndje „meghallgatja és kivirágoztatja az Igét” (Imádság a fiatalok loretoi találkozója, 2007. szeptember 1-2.).

XVI. Benedek pápa

Urnafülkék válthatók a
**Fatimai Szűzanya
Templom**
altemplomában.

Érdeklődni lehet a templom
nyitvatartása idején a sekrestyében.
Tel.: 0630 266 3587

Ifjúsági hétvége *Válon*

Néhány héttel ezelőtt az immár harmadszor megszervezett nagyböjti hétvégén vehetett részt a Szeremretelepi, Pestszentimrei, Havannatelepi és Soroksár Újtelepi plébániák ifjúsága. Ez az együtt töltött idő arra szolgál, hogy lelki-ekre koncentrálna, közösen készüljünk húsvét ünnepére.

Persze fontosak a közös játékok, élmények is. Számomra nagyon megragadó volt például Füssi Zoli *kiváló* lufis játéka, aminek a lényege az volt, hogy egy hálóságot a fejünkre húzva kellett kidurrantani az ellenfél csapatának a lufiját. Kezdetben nem volt sok a jelentkező, de mivel nem volt más *választásunk*, a játék végére egészen profin tudtunk hernyó módra hálósákban közlekedni.

Visszatérve a komoly lelkiekre, az első estéből kiemelném a lábmosást. Ez a kis „paraliturgia” (ahogyan a papok nevezték) azt szimbolizálja, hogy mind testvérek vagyunk és szolgálni akarjuk egymást, nem pedig hatalmaskodni, elnyomni a másikat. Szerintem nagyon szép gesztus megismételni Jézusnak ezt a cselekedetét, aki a Biblia szerint a tanítványai lábát mosta meg.

Másnap, miután szentmisével kezdtük a napot, meghallgathattuk Márton atya és Zsolt atya *választékos* előadásait a szolgálatról (ami a hétvégénk témája volt) és kiscsoportokban megoszthattuk mindennapi élményeinket a szolgálattal kapcsolatban. Délután nagyon különleges élményben lehetett részünk: ellátogattunk egy otthonba,

ahol fogyatékosok élnek és dolgoznak. Én a magam részéről kicsit izgultam előtte, mivel Márton atya komoly fölkészítést tartott azzal kapcsolatban, hogy hogyan is forduljunk a fogyatékosok felé, pl. ne sajnáljuk őket, mert a sajnálatunkkal nem fognak semmire menni. Az otthonba érkezve az otthon igazgatójától egy érdekes előadást hallhattunk arról, hogy milyenek ezek az emberek és mit dolgoznak. Az előadás közben néha-néha egy-egy fogyatékos is benézett a terembe és nekem nagyon tetszett az a természetes hangnem, amin az igazgató megszólította őket. Később betekintést nyerhettünk a műhelyekbe is és kiderült, hogy a fogyatékosok szuper dolgokat csinálnak: van szövődjük, varrodájuk (ahol nagyon aranyos kis plüssállatok készülnek - még baglyos párna is!), csinálnak szappant is. Végezetül meginvitáltuk az ott lakókat egy kis közös éneklésre, amit, úgy tűnt, nagyon élveztek. A szálláshelyre visszatérve imával, filmvetítéssel és szent-ségimádással zártuk a napot.

Vasárnap délelőtt már csak kevesebb dologra jutott idő – zsolozsmáztunk, elkészítettünk néhány mókás jelenetet, szentmisén vettünk részt és már indulhattunk is haza. Azonban mielőtt még *elválnánk*, megemlíteném, hogy a színdarabok közül nekem *kiváltképpen* az emuk és emberek kapcsolatát bemutató darab tetszett, ahol kiderült, hogy az emberek szerint „az emukat nem szabad sajnálni”, az emuk szerint, akik emberekhez látogattak, „az embereket nem szabad sajnálni” (az emu úgy jött a képbe, hogy nem messze a szállásunktól tartottak egyet).

Élményekben gazdag, *változatos* hétvége volt. Köszönet a szervezőknek, akik *elvállalták* a vezetést!

egy *vállalkozó* szellemű cikkiró

T.Dóri

Yvette virágüzlet

Virág, ajándék, alkalmi,
menyasszonyi csokrok,
kosarak, koszorúk
megrendelhetők
1237 Bp. Vörösmarty u. 221.
Temetősor köépület
Tel.: 284 86 14

„Járjatok be minden földet,
Melyet Isten megteremtett,

S nem akadtok bizonyára
A magyar nemzet párjára. „

(Petőfi Sándor: A magyar nemzet)

MEGHÍVÓ

Budapest Főváros XXIII. kerület Soroksár Önkormányzata tisztelettel meghívja Önt és kedves családját a

NEMZETI ÖSSZETARTOZÁS NAPJA

alkalmából rendezett **TRIANON** megemlékezésére.

Időpont: 2012. június 3. vasárnap 16.30 óra

Helyszín: a Fatimai Szűzanya tiszteletére épített Szent István Plébániatemplom kertje (1237 Budapest, Szent László u. 149.).

A megemlékezésen köszöntőt mond:

Geiger Ferenc polgármester,
Király Attila plébános,
Péterffy György református lelkész.

beszédet mond:

Tarlós István Budapest Főváros főpolgármestere,
Kubatov Gábor országgyűlési képviselő.

A megemlékezésen közreműködik:

Pitti Katalin Liszt Ferenc - díjas operaénekes, érdemes művész,
Nemcsák Károly Jászai Mari - és Érdemes művész – díjjal kitüntetett színművész, a József Attila Színház igazgatója,
Gyémánt Ádám – Gyémánt-Csontos Livia – táncosok,
Fehér Zsuzsanna – ének,
Kiss László- ének,
Lencse Anna,- szavalat,
Szent István Plébánia Szent Cecília kórusa,
Török Flóris Általános Iskola Toppantó táncsoportja.

A megemlékezést vezeti:

Orbán Gyöngyi Budapest Főváros fővárosi képviselője

19 óra a Fatimai Szűzanya tiszteletére épített **Szent István Plébániatemplomban** a misét celebrálja **Király Attila.**

Szent István Védnöke

Megjelenik havonta 2500 példányban Soroksár-Újtelepen a Fatima Csillaga alapítvány gondozásában

Felelős kiadó: Király A. plébános,

Szerkesztő: Benke Gáborné

Kiadvány szerkesztő: Simoncsics Gy.,

Hirdetések: Tamási F. Tel.: 0620 9289 801

Cím: Szt. István plébánia 1237 Bp. Szt. László u. 149.

Mobil: 0630 266 3587, tel.: 630 2100

Email: szentistvanplebania@gmail.com, Honlap: www.fatimaiszuzanya.hu